

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1396/2023
18.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца Предузеће за производњу и промет „ШАР-ПРОМ“ ДОО Власотинце, чији је пуномоћник Раде Р. Миленковић, адвокат у ..., против туженог АА, предузетника, Трговине на велико „ВЛАДАКОМ“ из Лесковца, чији је пуномоћник Стефан Здравковић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 54.080,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 9297/21 од 16.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 18.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 9297/21 од 16.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 9297/21 од 16.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Лесковцу П 172/21 од 28.07.2021. године, у ставу I изреке одржавају се на снази решење о дозволи извршења Привредног суда у Лесковцу ИИв 549/20 од 08.07.2020. године и ИИв 516/20 од 01.07.2020. године у целости, ставом II изреке констатује се да су компензациони приговори туженог повучени, а ставом III изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 35.945,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 9297/21 од 16.03.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Предмет спора је потраживање тужиоца према туженом по основу неплаћене цене за испоручену робу, по одређеним рачунима. Тужени је оспорио тужбени захтев истицањем да је у потпуности намирио тужичево потраживање, и истицањем компензационог приговора који је у току поступка повукао. О тужбеном захтеву је пресуђено на основу оцене судова да тужени није пружио доказе да је по утуженим рачунима његова обавеза према тужиоцу престала плаћањем, или на други законом дозвољени начин. Притом, другостепени суд је образложио да тужени није прецизирао рачуне по којима плаћа, а није предујмио трошкове извођења доказа вештачењем, које је предложио.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузетну дозвољеност ревизије. Указивање на погрешну примену материјалног права није поткрепљено додатним условом за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а који се тичу неуједначене судске праксе у истоветној чињеничноправној ситуацији, потребе за разматрањем правних питања од општег интереса, или правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење одредаба члана 312. Закона о облигационим односима. Позивање ревидента на одлуку Пж 9097/21 од 24.11.2021. године и Пж 5324/09 од 13.08.2009. године тиче се примене правила о терету доказивања, за које ревидент сматра да у конкретној парници судови нису правилно применили, односно погрешне примене процесног права.

Посебна ревизија је изузетно ванредно правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. Наводима ревидента указује се на погрешну примену правила о терету доказивања из члана 228. и 231. Закона о парничном поступку, с тим у вези на битну повреду одредаба Закона о парничном поступку из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, што није правно релевантан основ за изјављивање посебне ревизије.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 29.06.2020. године. Вредност предмета спора је 54.080,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којим предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност износа од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па се закључује да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Из наведених разлога је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић